

VARIA

LIBRIS DE VITA ET REBUS GESTIS S. BERNARDI

ADDITAMENTA

QUIBUS

SACRI ORDINIS CISTERCIENSIS

EXORDIA

GENUS ET GLORIA POSTHUMA

SANCTI BERNARDI

CLARÆVALLENSES CISTERCIENSESQUE ANTIQUITATES

ILLUSTRANTUR

EXORDIUM MAGNUM

ORDINIS CISTERCIENSIS.

De antiquitate et maxima hujus libri auctoritate haec F. Chrysostomus HENRIQUEZ in
Menologio ordinis Cisterciensis, Apparat. c. IV:

Omnium nostri ordinis historiarum quasi lapis fundamenti, et scriptum maxime authenticum, est liber ille, quem *Exordium ordinis Cisterciensis* vocamus. Hujus enim venerandam antiquitatem suspicimus non solum nos Cisterciensia familiae alumni, sed et classici quique auctores illum magno in pretio habent: ubique enim antiquitatum ecclesiasticarum periti in eo reperiunt præclara testimonia, quibus opiniones et historias stabiliant et confirmant. Quantum ad me, quotiescumque hunc librum evolvo, non possum satia pietatem, stili gravitatem, sententiuarum pondus, et mirandos eventus, qui ibidem referuntur, non mirari: idque ausim dicere, hunc in suo genere esse ex majoribus et pretiosioribus thesauris quo gaudet Ecclesia, talemque a fidelibus habendum.

Hujus libri auctor, seu verius collector, veterum Patrum imitatus exemplum et modestiam, nomen suum suppressit, et quidquid scribit, potius aliorum diligentiae et utili labori tribuit, ut primi libri cap. 2. disertis verbis fatetur. *Opera preium reor, generationibus futuris describere, qualiter Cisterciensis Ordo sumpsit exordium, quamque copiosa benedictione gratiae Dei a principio sui profusus sit, sicut partim per litterarum monumenta tradiderunt nobis viri sancti, qui ab initio sacrae hujus Religionis auctores existiter, partim vero majorum relatione didicimus: quatenus hi, quos in saeculis superventuris divina gratia ad ordinem nostrum vocare dignabitur, si hanc nostræ parvitatis paginam, quam ad ipsorum consolationem elaboravimus, legere dignum duxerint, considerantes quam nobili regum mamilla lactati sunt, erubescant filii degeneres inventiri, etc.* Unde liquet, auctoris dicti libri nobis expressum non esse; constare tamen ipsum, quicunque ille fuerit, archiepiscopi Herberti, Joannis Prioris, et Gosvini monachi scriptis adjutum fuisse, hec eorum nomina ab ipso non exprimantur, sed universim loquuntur, ut libro vi, cap. 10, ait: *Ea quæ a studiosis sparsim exarata recepimus, ad manifestiorem rerum notitiam, majoremque legentium utilitatem, in unum collegimus.*

Et quantumlibet ejus nomen lateat, hoc saltem liquet, Clara-Vallensem fuisse monachum, ut ipse testatur his verbis lib. 1, cap. 2: *Si quem vero mouet, quod Clara-Vallensem tantum, et non etiam*

Cisterciensium seniorum mentionem fecimus, neverit, nos, ut Ecclesiae Clarae-Vallis alumnos, nostrorum seniorum sacra studia familiariter et efficacius investigare potuisse. Nec ea quæ de paucorum sincera conversatione, seu felici consummatione ad absolutionem spensionis nostræ descriptissimus, innumerabilium servorum Dei, qui tam in Cistercio quam in universitate sacri ordinis spirituales agones viriliter desudarunt, prejudicare sanctitati. Et licet sancti Patris Bernardi discipulus non fuerit, tamen certum, illum aliquo ejus filios spirituales novisse, et illis familiariter usum suisse, quorum relatione scripsit ea quæ de sanctorum gestis et virtutis habet. Loquens enim de beato Raynaldo, lib. II, cap. 13, ait: *Respondens autem unus ex iis, vir religiosus, quondam Abbas Fusniaci, qui secretorum famuli Dei (Bernardi scilicet) magis conscious erat, et cuius etiam relata ista cognovimus.* Familiariter etiam conversatus est cum beato Gerardo abate Longi-Pontis, ejusdem Bernardi discipulo, ut legitur lib. II, cap. 10: *Hæc autem significavit nobis D. Gerardus abbas Longi-Pontis, qui unus ex senioribus Clarae-Vallis, dicta et facta Patris studiose rimari satagebat.* Additique sub fine lib. VI, cap. 10: *Vidimus etiam ibi ex discipulis sancti Bernardi seniores morum gravitate, religionis integritate, prudentia et simplicitate reverendos.* Auream zetatem vidit, qua tanta in ordine perfectio, et poterat uti, et usus est tot sanctorum Patrum familiaritate et aspectu, qui primævum illum Ordinis nostri vigorem et rigorem, quo fuit institutus a primis fundatoribus, exacte observabant. Quod idem auctor ultimo operis sui libro testatur, dum inquit: *Cæterum, postquam clara illa Vallis primum et clarissimum abbatem suum post unum [leg.: octo] — ut optime correxit Magister D. F. Ignatius de Ybero, abbas perpetuus Fiteriensis in prima editione Magni Exordii: Pampillone, 1631, in-f. EDIT. NOTA] et triginta annos ad superni Imperatoris transmisit palatum, ut jam tanto esset potentior ad subveniendum, quanto summæ Majestatis faciem vicinus contemplatur, per sanctos successores ejus, de quorum virtutibus supernis aliiquid comprehendimus, sanctæ Religionis vigor conservatus in eadem Domo illibatus duravit: sicut in temporibus venerabilis ac Deo digni viri D. Petri, ejusque successoris domini Warneri, postea Lingonensis episcopi, divina favente gratia nobis probare concessum est. Unde patet, quo tempore in Clara-Valle vixerit. Denique dico, non plures, sed unum suisse hujus libri collectorem et scriptorem, eundemque opus hoc inchoasse et perficisse, ut ipsem dilucide ait. Postquam enim lib. I, cap. 2, dixisset, *Operæ pretium reor generationibus futuris diligenter distribere, etc., addit totius operis cap. ultimo: Sicut in exordio hujus voluminis præsat sumus, etc.* Quo se ad id quod operis principio se scripturum promiserat referit, et ad ordinem quem servare proposuerat.*

EXORDIUM MAGNUM ORDINIS CISTERCIENSIS.

(Biblioth. PP. Cisterciensium F. Bertr. TISSIER. Bonofonte, 1660. in-fol. tom. I, p. 13.)

In codice manuscripto cœnobii Fusniacensis quo utor, habetur hic titulus, seu inscriptio operis sequentis: *Incipit narratio de initio Cisterciensis Ordinis, qualiter Patres nostri de Molismensi cœnobia, propter puritatem Ordinis secundum tenorem Regulae sancti Benedicti recuperandam egressi, secundum Cisterciensem Ecclesiam fundaverunt, quæ est mater omnium nostrum: quoniam ex ipsa tanquam de fonte purissimo rivuli cunctarum Ecclesiarum Ordinis nostri derivati sunt: et de nonnullis reverendis, atque in omni religione conspicuis personis, quæ in Cistercio et Claravalle claruerunt. Quia tamen hic liber Exordium magnum Ordinis Cisterciensis solet appellari, sicut et præcedens ex opposito parvum exordium; idcirco titulum prædictum prælegi. Hujus magni Exordii auctorem ignorari, ait Angelus Manrique in Annalibus. Verum Fusniacensis codex hæc habet verba: *Iustum librum composuit quidam abbas. Conradus nomine, Everbacensis cœnobii, qui fuit monachus Claravallis.* Et monasticon quidem in Claravalle se professum, non obscure indicat in fine hujus operis, ubi temporibus B. Petri et D. Garnerii postea Lingonensis episcopi, quorum ille octavus, hic nonus Claravallensis albus exstitit, se Claravalle disciplinis claustralibus eruditum fuisse, asserit, videlicet circa annum 1180. Est autem Eberbac, cui Conradus iste dicitur præfuisse, monasterium de linea Claravallis in Moguntina dioecesi, cuius ipse auctor summa cum laude meminit in distinct. 5, cap. 17, et alibi: ubi tamen non indicat ejusdem loci se abbatem esse. Sed quisquis sit libri auctor, hunc lectu dignissimum et utilissimum, et in Bibliothecæ Patrum nostrorum capite locandum, judicavi. Notandum superest perisse unum aut etiam plures hujus libri quaterniones, ante cap. 15, qui de B. Alberico agebant, de quo jam nil omnino dicitur. Unde cum, cap. 37, dicatur corpus S. Stephani juxta prædecessorium sui, scilicet Alberici, tumulum suisse conditum, constat olim locum sepulturæ Alberici in isto libro declaratum fuisse; alioqui ignotum per ignotum declararetur. Vide Manriq., tom. I, Annal., an. 1106.*

DISTINCTIO PRIMA.

CAPUT PRIMUM.

Quod Dominus Jesus in doctrina sua formam perfectæ pœnitentiae tradiderit.

Deus æternus æterni Dei Filius, Dominus noster

Jesus Christus, Creator omnium rerum, Redemptor omnium fidelium, dum in diebus humilitatis sue salutem in medio terræ operaretur, salutarem perfectæ pœnitentiae viam mundo prædicavit dicens: Pœnitentiam agite; appropinquabit enim regnum e-